

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๖/๒๕๕๕

ศาลแพ่ง

ศาลปกครองกลาง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

(มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) (๓))

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

คดีที่เอกชนเจ้าของที่ดินมีโฉนดได้รับความเสียหายจากการที่ช่างรังวัดที่ดินทำการรังวัดขอบเขตที่ดินโดยไม่สุจริต มีเจตนาที่จะตัดที่ดินของโจทก์บางส่วนให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งมีที่ดินติดกับที่ดินของโจทก์เพื่อให้อาคารที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ก่อสร้างมีระยะขอบนอกอาคารถึงเขตที่ดินถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๕๔ อันเป็นการหลีกเลี่ยงความผิดตามกฎหมายทำให้ที่ดินของโจทก์ไปรุกล้ำที่ดินในส่วนที่เป็นสาธารณูปโภคของหมู่บ้านจัดสรร ขอให้เพิกถอนการรังวัดขอบเขตที่ดินพิพาทและรูปแผนที่ของจำเลยที่ ๓ และให้รังวัดขอบเขตและปักเสาหลักเขตที่ดินของโจทก์ให้ถูกต้อง กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์มุ่งประสงค์ให้ศาลตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เพื่อให้ศาลเพิกถอนผลการรังวัดขอบเขตที่ดินและรูปแผนที่ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีคำสั่งให้ดำเนินการรังวัดขอบเขตที่ดินให้ถูกต้อง คดีไม่มีประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใด ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง